

Hí Tử

Contents

Hí Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	13
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21

Hí Tử

Giới thiệu

Thể loại: sát thủ công x con hát thụ, OEEedit: Yến YếnThiếu niên mười sáu tuổi thân vận cảm y mi mục không thể giấu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hi-tu>

1. Chương 1

Thiếu niên mười sáu tuổi thân vận cảm y mi mục không thể giấu đi vẻ cuồng ngạo của tuổi trẻ – Bắc Sát, sát khí quanh thân của hắn có thể cắt đứt da thịt của những người đứng gần, trên tay cầm trường kiếm ba tấc – Thanh Phong, vung theo hình cung cắt đứt yết hầu người đang đối diện một bức tranh chói mắt được họa lên...Máu người đó bắt đầu bắn ra cứ như những cánh hoa mang màu đỏ thắm từ không trung rơi xuống mặt đất...Hoa dại nơi đây sang năm mọc lên sẽ rất đẹp đi?

Hắn nở nụ cười, một giọng trào phúng cùng kiêu ngạo làm âm thanh vang xa, ‘Keng’ thanh phong kiếm cứ thế bị hắn ném đi, sau lại đem thi thể không đầu lên sơn thạch cách đó không xa.

Lúc sau, một cái bóng đầy tiêu sái bước đến, mũi chân chạm lên ngọn cây gần đó, thân hình thon gầy tại giữa không trung mà tạo hình, tựa như một con cò trắng nhẹ nhàng lướt qua mặt hồ, chỉ một lúc...đã mất tăm trong rừng sâu.

Ta nhẹ nhàng thở dài chậm rãi bước ra. Từ đầu tới cuối, ta âm thầm quan sát trận ám sát bất ngờ này, từ lúc người đó ngu ngốc đi vào rừng sâu bỏ mạng rồi đến lúc Bắc Sát từ ngọn cây như điện lửa xoẹt vào trong không trung, và bây giờ là cả khu rừng khôi phục lại bình tĩnh, ngoài trừ cái kia thì thể không đầu nằm trên mặt đất đầy những huyết hoa, trong không khí tràn ngập mùi huyết tinh.

Quả thực đúng là sát thủ, thân thủ nhanh nhẹn, một kích ngay trọng tâm, chỉ có điều, là chưa hoàn mỹ cho lắm.

Thật sự hết sức kinh cuồng, quá mức kiêu ngạo, lại không nhiều kinh nghiệm....từ trong lòng ta đưa ra lời bình cho thiếu niên.

Trong ngực áo lấy ra một chiếc khăn cùng màu với màn đêm, đem cái đầu còn tại mặt đất nhẹ nhàng bao phủ cẩn thận gói lại, tiếp để lên vai.

Sau đó, chậm rãi bước đến thi thể không đầu, thân thủ rút ra đoạn kiếm mà người nọ đang cầm.

Này thi thể không có kiếm chống đỡ, cứ thế nghiêng mình theo sơn thạch.

Ta một bên đem thanh kiếm vứt đi chỗ khác, một bên vẩy một ít bột phấn vào vết thương thi thể, nhìn thi thể chậm rãi tan chảy thành một vũng nước màu vàng, liền nhìn sang thanh kiếm, cầm lấy cho vào hộp.

“Một thanh phong kiếm quý thể này, dùng xong liền ném?” ta nhẹ nhàng thở dài, xoay người hướng theo phương hướng cảm y thiếu niên mà đi “Đem đến tiệm cầm đồ, cũng có thể đổi không ít tiền a..”

“Tên tiểu tử này, thực sự càng ngày càng không biết quý trọng đồ vật...”

2. Chương 2

Cảm y thiếu niên dùng khinh công tại trên không trung, mà ta lão nhân gia lại đi bộ trên mặt đất, hai người vào lúc này có chút khác biệt, đương nhiên cũng không thể đồng nhất.

Sau bốn canh giờ, tại Thính Vũ các của Thiên Tiên lâu đã thấy được vẻ mặt không kiên nhẫn của thiếu niên, còn ta đương nhiên trên mặt mang biểu tình xin lỗi.

“Trầm thúc người như thế nào lại chậm vậy?” biểu tình Bắc Sát như vậy tràn đầy mười phần phẫn nộ.

“Người cũng biết gọi ta một tiếng ‘Thúc’ thì như thế nào không cảm thông cho lão nhân gia ta?” ta ngồi trước mặt hắn mà nói.

“Người chỉ mới lớn một chút, như thế nào lại cậy già lên mặt?” mi mục bé nhỏ của hắn khê khiêu.

“Ta chính là người quá tuổi” tự châm trà cho mình, sau đó thay đổi trọng tâm câu chuyện.

“Người người giết ngày hôm nay, người được ba nghìn hai, thanh phong kiếm ta giúp người bán được hai mươi hai, tổng cộng được ba nghìn hai trăm hai mươi hai, đây là ngân phiếu, về phần tiếp theo, tổ chức có thông báo qua đại khái là bảy ngày sau, vì thế bảy ngày này người cứ hảo ngoạn, thế nhưng đừng quên luyện kiếm, có tin tức ta sẽ thông tri cho người” ta nói, cầm theo ngân phiếu để lên trước mặt hắn.

“Hai mươi hai này, Trầm thúc người giữ lấy uống trà.” Bắc Sát nhẹ mắt nhìn sắp ngân phiếu, tiện tay lấy ra hai mươi hai đưa ngược đến trước mặt ta...

Ta bất đắc dĩ cười: “Người đúng là hiếu thuận a...”

Ta đưa tay tiếp nhận sắp ngân phiếu kia.

“Nhớ kỹ không nên tự đắc, người chính là sát thủ Dạ Kiêu, tổ chức này rất nhiều cừu gia...thân là sát thủ Dạ Kiêu, đầu của người, cũng rất đáng giá.” ta một lần nữa nói lời cảnh cáo hắn, thế nhưng so với lời cảnh cáo trước kia lại là giống nhau.

“Người cho rằng thân thủ ta thế nào?” đôi chân mày hắn nhướng lên tạo thêm phần cao ngạo, tính khí hắn vĩnh viễn không bao giờ nghe lời khuyên của trưởng bối.

“...Theo tuổi của người mà nói, khả năng giết người của người có thể gọi là rất không hợp cho lắm.” Ta suy nghĩ một chút, thành thật mà trả lời.

“Đúng chứ...” con mắt hần lóe lên: “Vì thế ta đủ năng lực bảo vệ mình...chỉ cần lão nhân gia người đừng đi bên cạnh vướng chân vướng tay ta...”

Ta cười khỏ, biết rằng hần bất mãn mỗi lần làm nhiệm vụ ta đều bên cạnh giám sát, thế nhưng tên tiểu tử tùy tiện này, làm xong liền đi không biết một chút giải quyết hậu quả.

“Nói tóm lại, chính là không nên tự đắc quá.” ta uống một ngụm trà “Ta đây là muốn tốt cho người.”

Buông ly trà, ta đưa mắt nhìn về gương mặt không chút thay đổi của tên tiểu tử này.

“Người biết đệ nhất sát thủ Dạ Kiêu đầu tiên như thế nào đi vào đường cùng không?” ta hỏi.

“Tự phụ cùng tùy tiện..người đã nói đến lần thứ hai mươi bốn.” Bắc Sát nhíu mày nói.

“Ha hã..Người biết là tốt.” Ta đứng lên, chuẩn bị cáo từ.

Vừa ra khỏi cửa đột ngột hần gọi ta.

“Trầm thúc...” gọi xong, lại do dự một lúc “Người nói về đệ nhất sát thủ kia, là thật sao?”

“Đương nhiên.” không quay đầu lại mà trả lời.

“Đúng? Ha hã...” đột nhiên hần cất lên tiếng cười: “Trầm thúc, người chờ xem, ta Bắc Sát, một ngày nào đó, nhất định vượt hơn hần.”

“Đúng?” Ta ngẩng đầu, nhìn ra cửa đối diện, mặt trời chiều, khắp bầu trời đều ngả màu, luôn cho người chút cảm giác xúc động.

“Vậy người hãy cố nỗ lực lên.”

Ta nói xong, liền nhanh chân bước đi, muốn đem chính mình dung nhập vào trong mặt trời chiều.

Phía sau, chính là tiếng cười đầy kiêu ngạo của Bắc Sát.

3. Chương 3

Thật sự, muốn người trẻ tuổi, học được không nên phóng túng, học được khiêm tốn, học được suy nghĩ, thế nhưng những điều này căn bản là si tâm vọng tưởng.

Ta thật sự nhịn không được thở dài.

Nhiệm vụ mới, là áp sát một đại thần trong triều, bởi vì gã đã phá hủy đại kế khuynh thiên hạ của người nào đó.

Trước đây, ta sẽ an bài kế hoạch cho Bắc Sát vào lúc đêm khuya, ẩn vào phủ đệ của gã, giờ tay chém xuống, một phát, vạn sự đại cát...

Thế nhưng Bắc Sát lại không muốn, hần nói như vậy quá không phù hợp với thân phận đệ nhất sát thủ Dạ Kiêu, còn nói loại phương pháp ám sát này giống như một tiểu lưu manh chỉ cần vài đồng tiền rẻ là có thể sai sử.

Vì vậy, ta với hần nói qua, phủ đệ của gã kia canh giữ nghiêm ngặt, còn có đại thần ấy chính là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm tự cho nên võ công không phải hạng thường, phương pháp này là an toàn nhất khả năng thành công cũng lớn nhất, thế nhưng Bắc Sát chỉ lắc đầu.

“Giết người như vậy, không có một chút tính khiêu chiến, nếu để người ngoài biết sát thủ Dạ Kiêu dùng phương pháp hèn nhất thế này, thì Dạ Kiêu làm sao đưa ra bộ dáng cao cao tại thượng để nhận nhiều tiền?” Hần nói.

“Ám sát còn muốn nói qua phương thức?” ta nghi hoặc hỏi lại.

“Không nên sao?” Bắc Sát phản vấn.

“Nhất định sao?” ta tiếp tục hỏi.

“Không nên sao?” Bắc Sát trở mí mắt nhìn ta, vẫn tiếp.

“Nhất định?” Ta nỗ lực mở to hai mắt, kiên trì hỏi không ngừng.

... ..

‘Sang—’ Long Tuyền kiếm rút ra khỏi vỏ, gác lên trên cổ ta, ta cuối cùng không lên tiếng.

Sau đó, Bắc Sát quyết định dùng phương thức ám sát quang minh chính đại, tuy rằng ta nghĩ loại phương thức sẽ giúp tổ chức thêm tiếng tăm, thế nhưng lại quá mức nguy hiểm, hơn nữa có khả năng liên lụy Dạ Kiêu bị quan phủ truy tra.

Nhưng mà, cổ bị kiếm gác lên, ta là không có tư cách kháng nghị.

Quên đi, chính nghĩ làm sao giúp hần giải quyết tốt hậu quả.

Bất quá, ta thật sự muốn cùng hần thảo luận một chút về phương thức ám sát, có muốn hay không chú trọng vấn đề này, thế nào lại không đúng mực? Đây chỉ là tự ta nói thầm.

Tiểu tử hiện tại...thật sự là...

... ..

4. Chương 4

Rõ như ban ngày mà ám sát trước mặt mọi người, quả thật rất nguy hiểm.

Bắc Sát đến Minh Nguyệt lâu nơi vị đại thần này uống trà thưởng hoa, lưng mang Long Tuyền kiếm nghênh ngang đi vào, tiêu sái cùng kiêu ngạo chém thị vị ngăn cản, một đường đến trước mặt đại thần, giơ tay chém xuống..

Ta cải trang thành Hoa Đán tại vũ đài lấp bắp xướng khúc [Mẫu Đơn đình] mắt lại hướng về nơi phát ra thanh âm chém giết, nhìn thấy huyết nhục khắp nơi, nghe tiếng kêu liên tục, trong nhất thời chỉ cảm giác đau đầu a đau đầu....

Thấy được Bắc Sát đang hướng đầu đại thần chém tới, lại không biết từ đâu bay tới một tiểu đao chặn ngay đường chém của hần.

Thừa dịp này, vị đại thần ấy liền ngửa người ra sau, tránh đi một kiếm đoạt mệnh của hần.

Bắc Sát và ta đều cả kinh, hần xoay người kiểm tra người nơi nào hướng hần công kích, lại bị ta một câu rống trở lại: “Chuyên tâm làm chuyện của ngươi”. Vì vậy, không hề chần chờ, một kiếm vung lên, hướng đại thần đâm tới...

Bắc Sát hoàn thành nhiệm vụ, đối với điều ấy ta yên tâm, bởi vì ta nghe được tiếng kêu thảm của vị đại thần.

Thế nhưng đều ta lo lắng hiện tại, chính là hắc y thiếu niên cứu đại thần vừa rồi như thế nào lại thoát ngay trước mặt ta.

“Còn đừng đó làm gì, ta đã đắc thủ, ngươi giết hần đi! Quan binh sắp tới!” Bắc Sát phía sau ta hô to.

“Thế nhưng ta không thể giết người a!” Ta trả lời, luống cuống tay chân mà ngăn cản công kích của hắc y thiếu niên này a.

Được rồi, hiện tại đã bắt đầu lo lắng quan binh, thế nào lại không nghe ta nói? Nếu như đêm khuya lên vào động thủ, chẳng phải thần không hay quỷ không biết sao?

“Phiền phức!” Bắc Sát cả mắng, sau đó ta cảm thấy hoa mắt, tựa hồ thấy trên đỉnh đầu một đại điều bạch sắc bay qua, sau đó đã đứng trước mặt ta, một đóa huyết sắc ‘Phốc’.

Này có lẽ là đầu hắc y thiêu niên rời khỏi cổ.

Ta thở dài một hơi, nhưng lại phát hiện chính mình bay lên, trong tay lại đang cầm vật gì.

Bắc Sát ôm thắt lưng ta, đề khí hướng cửa sổ tại lầu hai nhảy ra, mà cái hắc nhét vào tay ta, chính là đầu đầy máu của vị đại thần.

Ta và hắc nhìn thoáng qua, Minh Nguyệt lầu đều bị bao vây bởi các cung thủ.

Theo phản xạ kéo hắc lui về phía sau, cũng không nghĩ hắc sẽ mang ta ra bên ngoài.

Mắt thấy ngăn cản không được, ta vội vã đem hai tay áo của hí phục đang mặc trên người quần lấy hai kẻ đang nằm tùy tiện đưa lên cửa sổ, hơi nghiêng người, liền rơi xuống...

Quả nhiên, hai cổ thi thể vừa từ cửa sổ rơi xuống, mưa tên liên tục bắn vào, khoảng cách lúc đó, hai cổ thi thể không còn là thi thể mà là con nhím a.

Bất quá, cũng nhờ hai thi thể này thu hút đa số cung thủ, Bắc Sát ôm ta lao ra từ cửa sổ, vũ tiến có chút thừa đi.

Mà trình độ cung thủ cùng vũ tiến đối với ta cùng hắc mà nói, chỉ là đùa chơi.

Thế nhưng ta thật sự nghĩ, nếu không cùng tên tiểu tử trước đây kiêu ngạo sau lại không học được gì khiêm tốn ta ít nhất cũng sống được mười năm...không là hai mươi năm!

... ..

Bắc Sát ôm lấy ta đến hồ nước nằm tại khu rừng ngoài thành.

Ta chân vừa chạm đất, lập tức chạy đến gốc tiểu tùng, một cước đá văng khối đá trên đó, phía dưới tảng đá có một bao y phục

Từ trong đó lấy ra hai kiện y phục bằng vải thô và ít đồ dùng hằng ngày, hướng đến Bắc Sát.

“Thay” Ta phân phó nói, một bên dùng vải đen bao lấy đầu đại thần cho vào bao y phục, một bên cởi ra trang sức trên đầu gã.

“Người thân là người Dạ Kiêu, cư nhiên lại không giết người?” Bắc Sát tiếp nhận y phục, nhưng không động tĩnh, chỉ là khiêu mi nhìn ta “Tuy rằng biểu hiện vừa rồi của ngươi luống cuống tay chân, nhưng với năng lực chỉ trong vòng vài chiêu có thể lấy đầu hắc..Ngươi vì sao không giết người?”

“Ta chỉ là người phụ trách của sát thủ, không giết người có gì kỳ quái?” Ta trả lời, đem mấy vật trang sức hướng bao y phục, tuy rằng không đáng tiền nhưng cũng được vài lượng bạc vụn.

“Người rõ ràng là nhìn thấy người chết ngay trước mắt nhưng mặt không đổi sắc, bị máu tươi kẻ khác dính đầy thân cũng vẫn bình tĩnh...Ngươi lãnh tính sai sử ta làm sao giết người, ngươi lại nói không thể giết người?” Bắc Sát như trước vấn.

“Lý thuyết và thực tế khác nhau.” Ta trả lời, “Nhanh thay y phục, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này, nếu bị quan binh bao vây là không phải hảo sự.”

Ta nói nhanh, liền cởi hí phục, mà ngay cả lý y (áo lót) cũng giật ra.

Sau đó, ta nghe thấy bên Bắc Sát hấp một khí rất nhỏ, ta nghiêng đầu, thấy hắc đang nhìn ta, là ánh mắt ta từng quen thuộc, cũng đã lâu rồi không nhìn thấy, cho tới bây giờ...chưa từng gặp lại thần sắc này.

Lòng ta cả kinh, sau đó Bắc Sát chậm rãi mở miệng.

“...Nghĩ không ra Trầm thúc một thân niên kỷ, hóa thành Hoa Đán, cũng có thể làm người kinh diễm a.”

“Người nghĩ muốn ta?” Ta vừa hơi nhấc lông mi, xoay người đi đến bên hồ nước, cởi bỏ hí phục, dùng nước rửa mặt.

“...Nếu như không giả làm Hoa Đán ta như thế nào lại vào Minh Nguyệt lâu? Ta cũng không tin tưởng người, một thân cây mạnh.” nhìn hí phục tắm nước, son phấn hồng từ từ tản ra, ta nheo mắt, hơi trào phúng trả lời hắn.

“Da Trầm thúc thật tốt.” một bàn tay có chút nóng đặt trên cổ ta, ta nhin không được toàn thân run lên.

Tái quay đầu, nhìn về hắn, nhân thần mang đầy lửa quen thuộc, kiếm không được ta rùng mình một cái.

“Trầm thúc người được nam nhân ngủ qua, thân thể như thế nhuyễn, nhân thần như thế mị...một tiểu quan cũng không hơn như thế này a...” ngữ điệu hắn càng lúc càng làm càn.

“Uy...ta là xuất thân từ gánh hát... tốt xấu gì người cũng coi ta là trưởng bối?” Ta đứng lên, tận lực biểu hiện bản thân là trưởng bối.

“Nga? Trầm thúc, người chính là người phụ trách của ta, theo Dạ Kiêu, thân phận người so với ta còn thấp hơn...” Bắc Sát nói, một tay không khách khí nắm lấy tóc trên bả vai ta, “Người phụ trách, luôn chiếu cố sát thủ chúng ta...trong đó cũng có cả yêu cầu d*c v*ng?”

Chết tiệt, ta như thế nào quên tiểu tử hiện tại, thích nhất là dùng đủ thủ đoạn chèn ép bất trưởng bối không quyền không thế.

Huống chi hắn giết người nhiều như vậy giữa lúc nhiệt huyết sôi trào?

“A?...Ân...” ngay sau đó nhân thân ta mọi nơi dao động, suy nghĩ đến phương pháp bỏ trốn.

“Như vậy hiện tại ta đối người d*c v*ng rồi, người có đúng hay không nên thỏa mãn ta?” tay hắn mạnh mẽ nắm lấy tóc ta kéo vào lòng.

“A..nắm sẽ thành gốc đầu (trọc đầu)” Ta nói, xuất một chiêu phóng tới, nhưng tại trước khuôn mặt tuần tú ngừng lại.

Mi mắt nhếch lên đầy tuần tú, đôi mắt sáng lộ ra vẻ kiêu ngạo, sóng mũi cao thể hiện con người đầy tự tin, đôi môi mỏng nhưng lạnh lùng rõ ràng thấy người này tuyệt vô tình...

Gương mặt này giống như đã từng quen biết, làm cho bản thân sinh ra chán ghét, nhưng là như thế nào lại không có cách cự tuyệt.

“Người cho rằng với năng lực thế có thể phản kháng ta?” Bắc Sát cười, cầm cổ tay ta giơ lên hướng về phía sau ta.

“Ta không tiếp thu” ta trả lời, “Bất quá ta nghĩ chúng ta không ly khai quan binh sẽ đuổi theo.”

Lông mi vừa nhấc, ta nghĩ Bắc Sát không có khả năng nghe không được thanh âm truyền từ ngoài rừng vào.

“Còn có chó săn, hơn nữa đã vây kín.” Ta nói, nhìn thấy hắn phần nộ buông tay, nắm chặt lấy Long Tuyền bảo kiếm.

“Không nên liều mạng, chỉ lưỡng bại câu thương.” Ta nói, chạy vội đến mở to bao y phục, thu thập mọi thứ xung quanh cho vào, tiếp để vào hố đất dưới tàng tiểu tùng, đặt hòn đá lên khôi phục lại trắng thái ban đầu, lại đem đầu kia buột vào bên hông, quay đầu lại nắm lấy tay Bắc Sát.

“Trốn vào trong nước.” Ta nói: “Mạng ta liền giao cho người.”

Bắc Sát suy nghĩ liếc mắt nhìn ta.

“Người như thế nào lại nghĩ ra loại chủ ý mất mặt này?” hắn cau mày nói.

“Muốn chết hay muốn mặt mũi?” ta cũng nhíu mày nếu không hành động liền không kịp.

“Mang theo lão nhân gia người quả thật vướng tay vướng chân.” Bắc Sát hung hăng giậm chân, ôm lấy thắt lưng ta, xoay người, hướng giữa hồ nước trằm xuống, lúc vừa chạm đến mặt nước, hắn dùng chân khí trong cơ thể bao phủ ta và hắn bức ra xung quanh ba thước, tựa cái phao rơi vào lòng nước tuy rung động nhưng không nổi lên.

Không khí bên trong không nhiều lắm, bất quá tiết kiệm hai canh giờ cũng không vấn đề, mà lúc này, đã đủ với tính nhẫn nại tìm kiếm của bọn quan binh.

Cuối cùng không việc gì, đó là suy nghĩ của ta.... Đột nhiên một bàn tay sờ vào trong y phục, sợ hãi của ta lại dấy lên.

“Người...” Ta cả người run lên, không dám hành động quá vì sợ quan binh phát hiện.

“Người đã nói mạng người giao cho ta.” trên mặt hắn không chút sợ hãi còn lấy lời nói của ta mà nói lại.

Mở mắt trừng hắn, hắn lại càng làm càn tại trước ngực ta hơn, ta muốn thổ huyết, chết tiệt, đúng là vừa thoát khỏi miệng cộp lại gặp phải móng sói!

Quả nhiên, đem sinh mệnh giao trên tay kẻ khác là một việc tối ngu xuẩn.

Ta đã từng phạm một lần như thế nào lại phạm sai lần nữa?

Chết tiệt, thật sự là chết tiệt!

Nếu như ta có thể không đếm xỉa đến cái nhìn lạnh lùng của hắn, như vậy hắn sẽ không thành thật mà làm tới, thế nhưng...

Ta thật sự là không có bình tĩnh a!

~Thân thể nhịn không được khiêu khích mà phát nhiệt độ cả lên, một ngụm thổ dốc rồi lại lo lắng, đã sắp hết không khí, muốn chém cái tay không an phận hết lần này đến lần khác chiếm tiện nghi phía sau, muốn đánh hắn nhưng lại không thể không nghĩ đến nội lực hắn so với ta thâm sâu hơn...không có hắn hoặc chọc giận hắn ta không phải hít thở không khí tại đáy nước thì cũng đi lên bị quan binh loạn tiễn bắn chết...chết tiệt, không thể bỏ qua chuyện này: nếu lên mặt nước quan binh sẽ phát hiện, hắn đang ôm ta không thể chết được, còn ta lại không thể giết người, mà nếu không thể giết người...thì ta nhất định chết!

Rốt cuộc vì sinh mệnh mình, ta phải cố sức cản môi trường Bắc Sát, dụng vọng không khống chế được làm mặt ta càng ngày càng đen, nhìn mặt hắn càng ngày càng mơ hồ, ta dường như nhìn thấy một người....

Cũng như thế này song mi tuần tú, cũng như thế này sâu mâu chứa thập phần kiêu ngạo, cũng như thế này sóng mũi cao thẳng cùng bờ môi bạc lạnh lùng, cũng như thế này thần sắc cao ngạo trên tức người đời...

Làm cho một người hận đến nghiến răng, làm cho một người nhìn không được đều suy nghĩ thế nào mới có thể hung hăng chém xuống một nhát, làm cho một người đem dao đến trước mắt muốn bổ xuống nhưng lại không biết vì lý do gì dù chỉ là nửa nhát chém cũng không làm được....

Con mẹ nó! Nghĩ đến người kia lại phát hỏa, ta rốt cuộc nhịn không được, một tay vươn lên, nắm vạt áo Bắc Sát, trước khi hắn phản ứng, một ngụm cắn lên bờ môi hắn.

Khoang miệng dâng lên mùi máu tươi, ta biết điều này rất lỗ mãng, nhưng mà ta thật không ngờ chính là, Bắc Sát cư nhiên lại càng thô bạo hơn lấy ta!

Ta lôi kéo tay hắn thẳng đến khó hạ, lại nghe được bên tai tiếng cười đầy khinh miệt, sau đó, thân thể ta toàn bộ d*c v*ng đều rơi vào tay hắn!

Cảm giác quen thuộc, thật muốn cứ như vậy trầm luân.

“Mau đuổi theo, bọn chúng vẫn còn đâu đây!” tiếng chó sủa vang khắp, nhưng ta cùng Bắc Sát không tự chủ mà thức tỉnh.

Ta đột nhiên nghĩ đến, vào lúc chôn y phục tại bên bờ nước, ta đã nghĩ ra một con đường khác, chính là con đường chuẩn bị cho hắn, thế nhưng lại nghe tiếng quan binh cùng chó sủa, liền không có cách giải quyết.

Nghe thanh âm bọn quan binh, ta cùng Bắc Sát thở phào nhẹ nhõm.

Đại cát đại lợi! Trong lòng vui vẻ, nếu dựa theo kế hoạch trước kia, đại khái là không thể dễ dàng thoát khỏi mũi của lũ chó sủa.

Nghe trên bờ không còn động tĩnh, Bắc Sát kéo tay ta lên, trong đầu ta một ý niệm như điện quang lóe lên, mạnh mẽ chế trụ lại tay hắn.

“Làm gì? Bọn chúng đã đi, còn ở nơi này làm gì? Người thật là tại dưới nước mà làm...” Hấn nghi hoặc nhìn ta.

“Chờ một chút!” Ta ngăn trở tiếng huyền não của hấn, nhẹ giọng nói: “Ta sợ có âm mưu”

“Có gì âm mưu?” Hấn nhú mày, “Lão nhân gia người thật đa sự”

“...Ít nhất...đợi nửa canh giờ...” Ta nói, “Người nếu nhịn không được, ta sẽ lấy tay giúp người giải quyết”.

“Nga?” Bắc Sát khơi mào lông mi “Ta muốn người dùng miệng, không thì ta lập tức mang người lên.”

“Người không sợ chết?” Ta nhú mày, tiểu tử này, cứ nhiên đặt mũi liền lên mặt?

“Chỉ có người sợ chết.” Hấn cười nói, “Ta rất thích cảm giác sống chết trong đó.”

“...Hảo” Ta do dự một lúc, rồi gật đầu, sau đó quỳ xuống, mặc kệ người muốn hay không, ta là chưa muốn chết, huống hồ loại chuyện tình này đâu phải lần đầu tiên làm.

Thủy thảo tại dưới gối tạo một cảm giác mềm, vì do trong nước, nên có chút chậm chậm, cởi hết y phục trên người, thứ kia cùng hấn rất tương xứng, đem phân thân cho vào trong miệng...ta đột nhiên phát hiện, ta đúng là con mẹ nó tiện.!

5. Chương 5

Quả nhiên quan binh chỉ vờ ly khai mà thôi, bất quá nửa canh giờ, tựa hồ làm cho bọn chúng chỉ chào thua, lần thứ hai xuất hiện xung quanh đầm nước cùng rừng cây phi thường lung sput, nếu có thể chính là trốn lên trời.

Vừa lúc nửa canh giờ qua, bọn chúng chỉ có cách phần nộ bỏ đi.

Bắc Sát mang theo ta sắc d*c đã cháy khắp toàn thân lên bờ, trong ánh mắt của hấn đầy tình lượng hiện lên một mặt chẳng đáng.

Ha hả, cứ như thế này, người kia cũng như thế này, rõ ràng là chính mình chủ động đùa bốn nhân đến khi nhân gia thực sự đồng tình thì lại bày ra bộ dáng cao cao tại thượng, cứ như chính mình thanh cao kiêu ngạo ra sao, thì người kia thế nào thấp hèn thế nào đang khinh bỉ.

Hoàn hảo ta chỉ là động d*c hoàn toàn không hề động tình, cho dù hấn xem ta như một lại bì cẩu (chó ghê) một cước đá ra, ta một chút khổ sở cũng không có, trái lại..rất vui vẻ?

Từ trong nước bò lên bờ, sau đó cười nhìn về phía hấn: “Không biết Bắc đại thiếu gia còn muốn người phụ trách ta cống hiến sức lực gì?”.

“Trầm thúc người báo cáo kết quả cho tổ chức nhanh lên đem ngân phiếu về.” ánh mắt đầy khinh miệt liếc nhìn ta, thân thủ liền điểm mũi chân nhảy lên như một đại điêu tiêu thất vào chỗ sâu nhất của khu rừng.

Còn lại một lão nhân gia đầy thương cảm ta, toàn thân ả ướt đứng tại đây có một chút hàn khí làm ta phải lạnh run.

Thở dài một tiếng, mang thân đầy nước cùng bao y phục chứa đầy người bước đi.

Tìm được đường sống từ chỗ chết, lang khẩu thoát hiểm...tuy bị người áp chế làm chuyện như vậy, nhưng rốt cuộc tất cả đều không chế được...nói tóm lại, tâm tình chưa bị phá hư.

Tâm tình bất hồng, xướng một tiểu khúc cũng là đương nhiên

“Tiếng chim Đỏ quyền phủ khắp núi xanh, lau trắng trong gió phiêu tựa hư nhuyễn. Hương xuân a, hoa mẫu đơn dù hảo, nhưng như thế nào lại về trước xuân! Song nhi yến oanh a! nhàn cư bên nhau, khắp khắp ngữ yến lưu truyền, vang vang hoàng oanh khúc hát..”

“Xem ra cũng chẳng thể khiến người lưu luyến, ngồi chờ tại Thập Nhị đình thật phí uổng, chi bằng quay về nơi đã từng kia....” (*)

“A — Hắt xì—”

... ..

... ..

Ta nóng rần, sinh bệnh, yếu ớt, càng tức giận càng khó thở....

Ta thừa nhận, từ lúc sinh bệnh ta đã nằm lì trên giường mấy ngày liền, cả người vô lực chuyện gì cũng không thể làm.

Con mẹ nó Bắc Sát cư nhiên mặt cũng không lộ, để ta một mình tại khách đ**m tự sinh tự diệt, đồ tiểu tử vong ân phụ nghĩa, nếu không có ta người sống được đến giờ? Còn không đã sớm cho cừu gia cùng quan binh chém?

Con mẹ nó Bắc Sát ta mạo hiểm đem hơi thở cuối cùng đưa ngân phiếu đến tay người, đã thế một tiếng tạ ơn cũng không có còn dùng tiền này ăn chơi tửu lâu, nếu không phải ta âm thầm khấu hạ người năm trăm hai bạc trắng, ta chẳng phải tiền gặp đại phu cũng không có?

Ta nằm trên giường của một khách đ**m bình dân hùng hống hổ hổ mắng chửi, chiếu cố ta chỉ có một tiểu nhị nhện không được hấn nói

“Ta nói này vị khách quan, ngài có thể mắng chửi người khác như vậy hấn không có gì, ngài có thể nhượng ta nghĩ một chút?” tiểu nhị nhận lại chén thuốc từ ta, cẩn cẩn dực dực mà nói.

“Mua cho ta hoa quế cao đi, ta muốn là tại Hạnh Hương lâu” ta đắp lại chăn quay mặt vào trong vách ngủ, lưu lại vẻ mặt khổ não của tiểu nhị, cùng thanh âm thê thảm: “Ngài.... ”

Nhận tiền làm việc, đây là sát thủ, cũng là các nghề có đạo đức khác.

Lại có mệnh lệnh từ tổ chức, chết tiệt, làm ta nghĩ hảo hảo dưỡng bệnh cũng không thành.

Nghe thanh âm từ cửa sổ, ta lộ mặt từ chăn ra...

“Tiểu nhị kia mua hoa quế cao, có đúng hay không lại có nhiệm vụ” Bắc Sát kéo một cái ghế qua, tại trước mặt ta ngồi xuống.

Một cổ mùi rượu nhẹ nhàng tản ra, ta hơi nhíu mày.

“Người uống rượu?” Ta có ý trách cứ: “Người phải biết rằng, sát thủ mọi lúc phải bảo trì thanh tỉnh”

“Người không có tư cách nói ta, Trầm thúc” Hấn nở nụ cười: “Là ai chỉ hơi một chút khiêu khích đã bắt đầu thần chí không rõ?”

“Uy...”ta ngồi trên giường, vô lực ngăn cản.

“Được rồi, nói, lần này là nhiệm vụ gì?” Bắc Sát nhếch cằm, trên cao nhìn xuống, tựa như đây chính là mệnh lệnh do hấn nói.

“Kỳ Lân sơn trang, Kỳ Lân Kiếm Đông Phương Bạch, hai nghìn hai hoàng kim” Ta nói xong, nhìn hấn thần sắc có chút hưng phấn.

“Ta đã biết...”Bắc Sát thì thào nói “Ta đã biết vào lúc sát hạ vị đại thần đã làm tổ chức tán thưởng...hai nghìn hai hoàng kim...ta rất cuộc tiếp được nhiệm vụ đẳng cấp này.”

“Đúng vậy...điều này nói lên tổ chức đã thừa nhận người là sát thủ đệ nhất...Người thế lại thừa kế người kia, người đầu tiên cũng lúc mười sáu tuổi được tổ chức thừa nhận là đệ nhất sát thủ.” Ta cũng thì thào nói theo.

“Ta nói Trầm thúc...” Bắc Sát lộ ra chút biểu tình khó chịu “Vì sao mỗi lần vào lúc ta có thành tích, người sẽ đối với ta nhắc lại cái tên kia a? Hơn nữa ngữ khí còn khá tốt tựa như không ai có thể vượt qua hấn”.

“Ta chỉ là theo sự thật a” ta trả lời.

“Người kia...có đúng hay không là tình nhân của Trầm thúc người, vì thế người mới nhớ mãi không quên, hơn nữa nghĩ cái gì cũng là hấn hảo?” Bắc Sát tiếp cận càng gần đến bên ta, còn có nỗ cười trên mặt.

“Đều không phải” Ta không suy nghĩ liền trả lời, “Nếu như nói vậy, năm đó ta nhất định muốn mạng hấn.”

“Nga?” Hấn có chút vô cùng kinh ngạc “Người có hận với hấn a?”

“Đương nhiên”

“Là yêu hóa hận?”

“Là hận hóa hận”

“Hấn đào mộ phần tổ tiên, giết toàn gia người?”

“A?”

“Hấn đoạt hết tiền tài phế luôn tiền đồ của người?”

“Nga?”

“Hấn đem người như vậy như vậy rồi lại như vậy như vậy?”

“...”

“Hấn đem người như vậy như vậy còn như vậy như vậy?”

... ..

“Tư tưởng của người thật phong phú...” ta vô lực than thở “Thế nhưng những điều này không quan hệ với người..Lòng hiếu kỳ thật lớn, sẽ là vết thương trí mạng của sát thủ”

“Lão nhân gia bắt đầu dài dòng...” Bắc Sát khoát tay ngăn chặn, đứng dậy, đi tới cửa sổ.

“Lần này ta muốn hành động một mình, ta không muốn người bên cạnh vướng bận” Hấn quay lưng về phía ta nói: “Lão nhân gia nên nằm trên giường ăn hoa quả cao hảo hảo dưỡng bệnh”

Nói xong, hấn cứ nhiên tại ban ngày, từ cửa sổ khách đ**m bình dân nhảy xuống.

Cái tên này đúng thật thích khoe khoang...hấn chẳng lẽ không biết làm như vậy chính là cho người hiểm nghi sao?

Giữa lúc ta nhin không được buồn tẻ, thì tiểu nhị một cước đá vắng cửa phòng, vẻ mặt đầy tức giận.

“Khách quan, hoa quả cao đây” tuy rằng ngữ khí che giấu bức tức trong lòng thế nhưng động tác vẫn như cũ một vẻ tao nhã lễ độ.

“Đa tạ” ta cười nói “Ngồi xuống nghỉ một chút”

Sau đó, ta xem mặt hấn, thế nào cũng không che giấu được mừng rỡ.

6. Chương 6

Ngồi nghỉ tạm, đương nhiên là ngồi nghỉ tạm, thân thể chạy đôn chạy đáo giờ lại hảo hảo thả lỏng.

Thế nhưng ngồi không sinh ra buồn chán, hướng chỉ hai người đều thanh tĩnh.

Như vậy, biện pháp nào giết thời gian tốt nhất?

...Đương nhiên là nói chuyện phiếm...

“Ngài biết không? Lúc ta tại Hạnh Hương lâu, bên trong thật là nhộn nhịp” Tiểu nhị mở miệng nói.

“Phải? Có gì mà náo nhiệt nói nghe một chút” Ta làm bộ dáng hưng phấn bồng bồng, ta biết bộ dạng này đối với người thích nói chuyện mà nói chính là một lời khen.

“Hai ngày này Hạnh Hương lâu rất giỏi chiêu đón rất nhiều đại nhân vật”

“Nga? Thế nào lại có cách đó?”

“Ngài biết gánh hát trú tại Hạnh Hương lâu? Người diễn vai chính, hoa đán đương gia – Dương Tiên Nhi?”

“Biết, biết, ta có đi xem hẳn diễn, thực sự là một người tuyệt mỹ a...” ta làm ra dạng vô cùng xúc động, “Thân là con hát, cao thượng như tiên hạ vậy, diễn vai chính lại làm cho ngây dại người xem chỉ hận là không thể chết tại tuồng này...”

“Nga, xem ra khách quan ngài đúng là một người hiểu chuyện” tiểu nhị gật đầu “Dương Tiên Nhi từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, nhiều quan to quý nhân bỏ ra rất nhiều vàng bạc cũng không thể chạm đến một ngón tay của hẳn, nhưng chỉ trong hai ngày, Hạnh Hương Lâu có một vị công tử, cũng không biết gã dùng phương pháp gì lại làm cho Dương Tiên Nhi đương lúc diễn tuồng đem cặp mắt đẹp ngời gắt gao đặt trên vị công tử này chuyển a chuyển...Hơn nữa ta nói với ngài, ta lúc mua hoa quế cao, đi ngang qua hậu đài, vừa khéo thấy hẳn vẽ mặt đỏ hồng hồng chạy qua, sau đó ta ngoái đầu vào hậu đình nhìn, a, cũng không phải là công tử đó sao...”

“Nga? Người như thế nào giỏi như vậy?” ta cố tình hiểu kỳ.

Là ai? Hừ, dùng ngón chân cũng đoán được đó là ai.

Một sát thủ như thế kiêu ngạo, sợ thật sự là không muốn sống.

“Cái này, chưởng quầy Hạnh Hương lâu cũng không biết, chỉ sợ là hoàng thân quốc thích, không phải thì làm sao như thế thần thần bí bí, vả lại làm sao có đủ năng lực làm Dương Tiên Nhi động tình?” hẳn nói đến nước bọt văng ra, đột nhiên chần chờ đôi chút “...Bất quá a, ta xem tướng mạo công tử này, tuy rằng không sai, cũng là trời định bạc tình quả ý phụ lòng người, chỉ sợ Dương Tiên Nhi lần này, đặt nhâm chỗ rồi...”

“Nga? Người biết xem tướng?”ta liền hỏi, lần này thật sự hiểu kỳ, bởi vì người kia, cũng được định trước là bạc tình quả ý phụ lòng người, do ta tự mình chứng minh qua.

“Ta là truyền nhân bốn trăm tám mươi hai của thái thượng lão quân, tới tới tới, vị khách quan này, không ngại để ta giúp người xem qua...”

“Không được không được...” ta che mặt “Ta thế này nhất định hỏng cả tám đời, có cái gì đẹp mà xem chứ?”

“Không không...ngài tướng mạo thuộc hàng quý nhân, tương lai con cháu đầy nhà, vàng bạc đầy kho...”Tiểu nhị nói.

Ta ha hả cười, cùng người nói chuyện phiếm quả nhiên là thú vị đến không thể tả nổi a!

(*): bài hát trong bài “Mẫu đơn đình” đây là lần đầu tiên ta edit nhạc/thơ...nên không biết chuẩn xác bao nhiêu, hư hại bao nhiêu...có gì mong chư vị chỉ giáo nga

cúi đầu

Ngày chết của Đông Phương Bạch đã tới.

Tuy cơ thể ta không tốt lắm, và Bắc Sát kiên trì hành động một mình, thế nhưng trong lòng lại có những điểm bất an, ta quyết định lên theo xem một chút.

Quả nhiên, sử dụng phương pháp thể hiện bản tính kiêu ngạo...

Trên đường đầy náo nhiệt, từ trong dòng người một kiếm chém thẳng vào đầu Đông Phương Bạch.

Gã đứng đầu Kỳ Lân kiếm dù gì cũng không phải hư danh, hai nghìn hai hoàng kim không phải dễ lấy a, xoay người tay không bắt lấy kiếm của Bắc Sát.

Lại không ngờ, Bắc Sát xoay chuôi kiếm theo cánh tay lấy ra một đoạn thanh kiếm khác.

Xem ra ta chuẩn bị kiếm trong kiếm quả thật đúng.

Đông Phương Bạch không ngờ nhất thời kinh ngạc chưa kịp hồi phục tinh thần thì đầu đã lìa khỏi cổ.

Bắc Sát tay mang cái đầu trị giá hai nghìn hai hoàng kim phốc một cái đã thượng trên mái nhà, vài cái đã tiêu thất, chỉ lưu lại đây một thi thể không đầu, cùng đám người kinh hãi.

Nhiệm vụ hoàn thành, ta thử phào nhẹ nhõm, thế nhưng ta còn nhìn ra, Bắc Sát hẳn mặc dù đang giết người, ánh mắt lại hướng một mục tiêu khác.

Ngước nhìn theo hướng hẩn ly khai, quả nhiên...

Dương Tiên Nhi, người cũng như tên, chỉ tiếc, đã nhiễm phong trần....

Này! Giống như đã từng quen biết...

Chỉ là tên tiểu tử hẩn cư nhiên dùng loại hành động nguy hiểm này mà đùa giỡn, thật sự làm ta giận đến nghiêng răng mà.

Không thể giáo...tiểu tử này hiện tại thực sự không thể giáo!

... ..

A...

Ta đánh giá tiểu lâu thanh sắc tao nhã, nhin không được mà trút một hơi cảm thán.

Đây, xứng với một vị chủ nhân lịch sự thanh nhã, trong thiên hạ hẳn không nhiều lắm a!

Dương Tiên Nhi là một trong những người đó, chỉ tiếc hiện tại đã dính phong trần...

Nhưng mà...Ai...một tiếng thở dài...

Cho dù người trong thiên hạ chết hết cũng không tới phiên tên tiểu tử bừa bãi Bắc Sát này làm chủ nhân, hẳn nói “Đem tiền đến sao?”

Sau đó, hẳn đem đầu tên Đông Phương kia ném lên giường ta đang ngồi, lại thêm một câu sát phong cảnh: “Ta trụ tại Vọng Nguyệt Tiểu các, nhanh đem tiền đến đó.”

Được rồi được rồi, ta liền đem tiền tới thế nhưng Bắc Sát, ngươi muốn ta vào đó sao?

Thôi thì tốt nhất ta theo phong tục trước kia phi lễ vật thị phi lễ vật thính phi lễ vật ngôn vậy. (Không nhìn điều xấu, không nghe điều bậy, không nói điều sai) Đứng trước ngoại phòng (phòng ngủ) mắt xem mũi mũi xem tâm, nên đợi bên ngoài cho mây mưa qua rồi sẽ vào? Hay theo lời hẳn nói ‘Mau’ đem tiền đến sao?

Ta kịch liệt suy nghĩ, ngón tay nhẹ đặt trên cửa đẩy một chút, sau đó nghe một loạt âm thanh có chút dị thường.

“Khụ khụ...” ta ho lên vài tiếng, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Bắc Sát bối rối kéo chặn quần người bên cạnh, nhưng mà vẫn muộn, cảnh xuân này, đã bị ta thu hết vào đáy mắt.

“Hai nghìn hai hoàng kim, ta đã giúp ngươi đổi ngân phiếu, tất cả đều ở đây.” bao y phục trong tay hướng hẳn mà ném tới, bày ra sắc mặt đã giải quyết xong.

“Cảm tạ.” Bắc Sát tiếp nhận, ta thoáng nhìn qua thiếu niên trong lòng ngực hẳn, tinh thần có chút hoảng hốt.

“Còn không đi?” hẳn tựa như đã phát hiện ta khác thường “Cơ thể ta tốt như vậy mà nhìn sao?”

“Quả thực không sai” Ta gật đầu, thu hồi tinh thần, cười nói.

“A, Trầm thúc, số tiền này...cho ngươi, trên đường tùy tiện tìm một nam nhân...Bất quá ta nghĩ Trầm thúc ngươi không cần trả tiền cũng sẽ có nhiều nam nhân nguyện ý thao ngươi.”

“Đúng vậy.” ta cười khỏ, biểu tình có chút tổn thương, chịu đựng những lời hắt nói, nhẹ nhàng đáp trả “Bất quá loại xuất thân thấp hèn từ gánh hát như ta, chỉ sợ bỏ tiền nhiều, cũng không có người thật tình yêu ta.”

Ta vô hạn cô đơn xoay người bước ra, đóng cửa phòng lại.

...Ta hiện tại diễn kịch...đương nhiên.

Bên ngoài cửa, nhẹ xoay người trở về phòng bên cạnh, ngưng thần lắng nghe.

Quả nhiên, bên trong truyền đến âm thanh trò chuyện.

“Người nọ là ai?” thanh âm nam nhân, nhưng lại như Hoàng Oanh uyển chuyển êm tai, liền nghĩ là Dương Tiên Nhi.

“Là người phụ trách của ta, giúp ta liên hệ với các nhiệm vụ cùng người giao dịch.” Bắc Sát trả lời “Trước đây dường như cũng là một con hát.”

“Hắn thích người.” Dương Tiên Nhi nói.

“A?” Bắc Sát không cho là đúng.

“Người sao? Thích hắn?”

“Ai lại đi thích cái loại con hát lớn tuổi như hắn?” Bắc Sát trả lời.

“...Ta cũng là một con hát...đến một ngày nào đó, ta cũng sẽ lớn tuổi...” Dương Tiên Nhi thanh âm có chút buồn bã.

“Người không đồng dạng như vậy, trong lòng ta, người vĩnh viễn là đẹp nhất.” thanh âm không do dự nói ra, ta lại cảm nhận được, không có thành ý.

“Vĩnh viễn? Thế nào khả năng? Tuy rằng ta thật sự hi vọng vĩnh viễn...” Dương Tiên Nhi thanh âm ghen ngào, “....Không vứt bỏ ta, có được hay không, tấm lòng ta đều giao cho người, người nếu bỏ ta, ta sẽ chết.”

Từ ngực ta dâng lên một trận bi thương, giống như đã từng nghe qua đoạn đối thoại này...

“Sẽ không, ta thích người như vậy, sao có thể vứt người? Ta đối với người si mê, nhật nguyệt chứng giám! Người sao có thể không tin ta?” Bắc Sát liên thanh nói.

Một thành ý xoa dịu, trong lòng ta thở dài, quyết định không nghe nữa, xoay người ly khai tiểu lâu này.

Đều nói con hát vô tình, nhưng ai có thể biết được, có rất nhiều con hát vẫn bám chặt mãi một mối tình?

Chân chính vô tình chính là thế nhân, nhưng vẫn luôn cho rằng bản thân đa tình, khắp nơi lưu tình, khắp nơi thương tổn người.

Dương Tiên Nhi một lời tình ý, chỉ sợ rằng chung quy là nước đổ biển đông.

“Hóa ra hoa kia đua màu khoe sắc, cũng như vậy một đoạn tình tàn, ngày lành tháng tốt nhà ai viện lý rộn tiếng vui đùa...”

7. Chương 7

“Người trời định rằng bạc tình quả ý phụ lòng người.” ta nhấp môi chén trà thơm đối với Bắc Sát nói: “Mà Dương Tiên Nhi cũng tình ý sâu nặng, vì người có thể nói ra cử tử nhất sinh ...Mà người lại làm bộ đáng cho hắn tin rằng lòng người nhật nguyệt chứng giám...”

Giương mắt nhìn hắn, ta tiếp tục nói: “Người cho rằng như vậy công bằng sao? ”

“Không công bằng có quan hệ gì, lại thanh cao, bất quá cũng là một con hát mà thôi.”

Thái độ khó chịu trả lời.

“Sát thủ cũng không phải là cái gì cao thượng a!” ta nói

“Nhưng một người kỹ thuật cao siêu như sát thủ sẽ làm chúng nhân kính nể.” Bắc Sát cãi lại.

“Được rồi, ta hỏi người câu cuối cùng, người yêu thương Dương Tiên Nhi, có thể hay không vẫn cùng hần?”
Ta phi thường chăm chú hỏi.

“Thế nào lại thế, ngoạn ngoạn thôi.” Bắc Sát vô tình trả lời.

Phải cố không chế ý niệm muốn chém người đi xuống.

Ta hít sâu, thở ra hai khẩu khí, lạnh lùng nói: “Được rồi...”

“Đây là lựa chọn của người, khối mỹ ngọc này bị hủy, thì cũng do chính tay người mà ra.” Ta nói, nhìn hần có chút kinh ngạc quay đầu, xem ra phút lãnh khốc của ta cũng có chút dọa sợ hần.

Không tái để ý hần, chỉ quay đầu về vũ đài nhìn một mỹ ngọc vẩy dính bụi, phía trên là những boong boong âm thanh phát ra từ nhạc cụ, xướng lên một khúc tựa hồ xướng lên bi khúc chính bản thân mình.

“Tay áo đầy huyết lệ, so với thanh sam Tư Mã lại càng thấp. Chim Bách Thanh đông khứ về tây, lúc chia ly không hỏi trước ngày về. Tuy rằng trước mắt xa nghìn dặm, một chén rượu nồng tiễn người đi. Vị ẩm men say, lệ lưu thành huyết, tâm tẫn thành tro...”

Ta nhin không được hạ mi mắt, dáng người nhẹ nhàng như thế, thế nào lại nhẫn tâm nhìn hần rơi lệ tan nát cõi lòng?

Có lẽ Bắc Sát đã nói qua với hần nhiệm vụ tiếp theo, Mạc Bắc song sát, bọn hần chuyên lui tới hoang mạc phương bắc, lại còn giở che giấu tung tích, không truy vài tháng chỉ sợ không có cơ hội ra tay.

Mười vạn hai hoàng kim.

Bắc Sát không hề nghĩ ngợi liền gật đầu đáp ứng, ta còn tưởng rằng hần...ít nhất...cũng chần chờ trong chốc lát đến nơi ôn nhu cùng cảnh xuân này...

“Người...” Bắc Sát cắt đứt cảm thán của ta “Người sẽ không là yêu ta rồi chứ, cho nên mới lưu ý đến cảm tình ta đối với hần như thế?”

“Phốc...” ta thấy được trên trán nổi gân xanh.

Đao đâu? Ai đó có đao không ?

... ..

Trường đình tổng biệt.

Nhìn kịch trước mắt thật hảo vừa cầm tay hai mắt đầm lệ, ta rốt cục nghĩ có chút khổ sở.

Một người thật tình, một kẻ giả ý, rốt cuộc ai mới là con hát, thói đời này quả nhiên khó hiểu.

“Mây xanh trên trời, hoa cúc dưới đất, gió tây khô, nhận bắc bay về nam. Sớm say mê rừng sương? Biệt ly người rơi lệ...” Dương Tiên Nhi nhíu lại diệp mi, đôi mắt ấy-có đắng, có oán có hờn, có si có mê, xướng lên thâm tình chính mình tràn đầy lưu luyến.

“Hảo khúc, đáng tiếc là không hợp cảnh a” Ta vỗ tay thở dài, cắt đứt thanh âm hần.

Đem ngón tay chỉ về nắng xuân ngoài Trường đình: “Hiện nay không phải là thời tiết của mây xanh trên trời hoa cúc dưới đất a”

“Ta dạy cho người xướng một khúc, bất quá người cũng có thể đã biết” Ta vừa cười vừa nói, thanh âm rõ ràng, không nhìn về thần sắc có chút xấu hổ của hần, dùng chiếc đũa gõ lên chén rượu, thanh âm xướng lên.

“Thiên nam địa bắc kẻ nhau, chỉ thoáng trăng khuyết hoa rơi. Tay cầm ly rượu tiễn biệt, mắt lệ chia ly. Cao giọng nói lớn ‘bảo trọng’ thu lại bi thống khiến người luyến tiếc ‘hảo người đi vì tiền đồ xa kia’ ”

Ta xem thần sắc khê biến của Dương Tiên Nhi, ta nghĩ hần đã minh bạch ý tứ điệu khúc ấy.

Tái luyện tiếu cũng được, thiên nam địa bắc, trăng khuyết hoa rơi, rốt cuộc đều là đã định trước rồi, không nên lằm ở trên người Bắc Sát.

Tâm ta có chút áy náy, thâm tình Dương Tiên Nhi như vậy, buộc hấn buông tha, rốt cuộc không đành lòng, thà rằng chính mình giúp hấn chặt đứt dây tình vẫn hơn vào một ngày nào đó nhìn đoạn tình này bị một tiểu tử không biết trời cao đất rộng không lưu luyến một nhát cắt đứt vẫn là tốt hơn.

Chỉ ít, kết thúc như vậy, còn có thể bảo lưu một ít và gì gì đó...

“Được rồi, Tiên nhi, không nên khổ sở, cũng không phải sinh ly tử biệt.” một tên hỗn đản nào đó mở miệng nói.

“Yên tâm, tối đa nửa năm, ta sẽ trở lại.” Bắc Sát nâng mặt Dương Tiên Nhi, thấp giọng nói.

Ai....ta xoa xoa cái trán đang đau nhức.

Rõ ràng vô tình, vì sao trời lại muốn làm ra bộ dáng thâm tình này?

“Bắc Sát, thời gian không còn sớm.” Ta nói ra trường đình.

“Được rồi, Tiên Nhi, ta phải đi.” Ta nghe hấn đối với Tiên Nhi nói: “Chờ ta trở lại.”

“Ta sẽ chờ ngươi! Ta chờ ngươi cả đời!” lúc ngựa tại quan đạo, ta nghe được thanh âm Tiên Nhi liều mạng thốt lên lời hứa.

“Yên tâm, ta nhất định trở về.” cũng có lời hứa cũng người nào đó.

Cổ sức nhắm mắt lại, lắc đầu, này, một màng này giống như từng quen biết, nghiêng đầu, thấp giọng nói với tên đồng dục kia.

“Ngươi thật sự trở về? ”

“Như thế nào lại thế?” tên kia như trước không biết sống chết: “Nhìn hấn khóc thương tâm qua an ủi đôi chút.”

“Cô phụ người nhất định sẽ bị quả báo.” ta nói

“Ta là trời, ai có thể khiển trách ta?” Bắc Sát vẫn như trước nói.

“Lòng người đau...so với trời còn cao hơn nữa...” ta nói

Một trận gió thổi tới, đem lời nói ta tản bót.

“Cái gì?” Hấn vô ý thức hỏi lại, trên lưng ngựa hung hăng quát roi, trong nháy mắt đã phóng lên phía trước ta.

Ta thở dài, thiếu niên không biết quay đầu, người chỉ biết đi lên, sẽ gặp phải tuyệt lộ?

Ba tháng xoay vòng đã qua, Mạc Bắc song sát chưa tìm được, bọn hấn chưa lộ diện.

Mà vào lúc lộ diện, chính là tử kỳ của bọn hấn.

Chỉ là không biết...tử kỳ của bọn hấn có phải hay không là ngày chúng ta trở về.

“Ngày mai trở về?” Ta cẩn thận cầm hai thủ cấp, vẫn kẻ đang dùng bảo kiếm cắt thịt dê.

“Quay về đâu?”

“Vọng Nguyệt tiểu các a, nơi Tiên Nhi trụ...”

“Tiên Nhi? Nga, ta nhớ ra rồi, là nữ nhân Hồi tộc, Lâm Tiên Nhi hấn trụ tại Vọng Nguyệt tiểu các? Ta thế nào lại không biết?” Bắc Sát chuyên tâm cắt thịt dê, không hề ngẩng đầu nói.

Một loại khổ sở chưa sót từ lòng dâng lên, điều này chưa bao giờ trải qua nhưng tựa hồ như đã nghiệm từ lâu.

“Là Dương Tiên Nhi” ta không nhịn được nhắc nhở: “Hoa đán Hạnh Hương lâu.”

“Là người nói dùng cả đời này vẫn đợi người.” Ta nói, đột nhiên cảm thấy hối hận, bởi vì ta không nghĩ rằng Bắc Sát hân sẽ nói ra lời vô tình kia.

“Dương Tiên Nhi?” Bắc Sát nhíu mày, sau một lát, như nhớ được: “Con hát kia a....thật khó cho người cư nhiên nhớ rõ hân.”

“Hân hảo ái người.” Ta quay đầu đi, không nhìn tới vẻ mặt không gì cả của hân. “Hân thật sự hội chờ người cả đời.”

“Con hát vô tình, ai tin hân.” ngữ điệu lười biếng trả lời.

Mi liễu khẽ chau, mắt xé nhẹ nhếch, điều tổn thương này, ngoại trừ thiếu niên tùy tiện không tình sâu thì còn là ai...

“Người như thế nào lại quan tâm hân, có đúng hay không là đồng bệnh tương lân?” Khuôn mặt hân tiến sát vào mặt ta.

“...Ân” Ta gật đầu, “Người còn nhớ rõ sát thủ kia?”

“Quả nhiên!” Bắc Sát vỗ đùi: “Người lại nhắc tới hân...Lần này người muốn cùng ta nói cái gì? Ta biết năm đó Dạ Kiên chưa từng tiếp nhận mười vạn hai hoàng kim, hân so với ta không có khả năng cường hơn.”

“Đó là vì năm đó không có nhiều kẻ có tiền được hay không?” Ta trở mình nhìn vào mắt hân.

“Được rồi được rồi, thì là như vậy, người muốn nói cái gì?” Bắc Sát cũng không khách khí trở mình đánh một cái xem thường.

“Đương thời, người kia ý vào mình một dạng hảo thân, hành sự kiêu ngạo, chung quanh lưu tình...” ta mở miệng nói, nhìn hân không nhận được trát trát lỗ tai mình.

“Sau lại hân coi trọng một con hát, mọi cách dây dưa, rốt cục nhượng con hát kia động chân tình...thế nhưng, hân vẫn như trước mọi ngày tới lui, chỉ là tâm tư chỉ tồn tại chút hảo hảo ngoạn...”

“Thiệt hay giả?” Bắc Sát liếc mắt xem thường “Này sẽ không phải do người biên ra đùa giỡn ta?”

Ta trừng mắt nhìn hân, tiếp tục nói: “Thế nhưng con hát kia lại không có vậy, hân như trước khẳng khẳng ái thượng sát thủ đó, ái đến vì kẻ đó mà chết, thế nhưng lại phát hiện kẻ kia không còn thật tình, con hát cuối cùng nổi giận, hân cấu kết hầu như với tất cả các bang phái trên giang hồ có thù với Dạ Kiên...tuy rằng thông thường nếu trả thù cũng sẽ không tìm đến sát thủ, dù sao bọn họ cũng chỉ là bị người sai sử thôi, thế nhưng sát thủ này, lúc giết người lại vô cùng kiêu ngạo, mọi người hận hân đến nghiêng răng nghiêng lợi, vì thế các bang phái gặp sự tình này đều một ngụm đáp ứng.... sau đó, con hát đứng ra giao hẹn gặp sát thủ...sát thủ này quả nhiên tự phụ, hân cho rằng con hát bắt quá mặt dày mày dạn cùng hân nói lại cảm tình, tuy rằng trước đó, có người thông tri có tráo, nhưng với tính cách cao ngạo hân hoàn toàn không nghe...”

“Nga?”

“Vì vậy sát thủ kia rơi vào mai phục của mười sáu bang phái một trăm hai mươi tám cao thủ.”

“Sao đó?”

“Người cho sát thủ Dạ Kiên vô dụng?” Ta liếc mắt nhìn hân.

“Bất quá chỉ thiếu chút nữa thắng, nhưng mai phục lần này ngoại trừ cao thủ cùng các bang còn có rượu độc, thiên la trận...” Ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Tuy rằng sát thủ võ nghệ cao cường, nhưng vẫn là một người...cuối cùng bỏ mạng bởi một kiếm, cuối cùng nữa vào lúc sắp bỏ mạng bởi một kiếm đó, con hát kia đột ngột chặn ngay trước hân.”

“Nga? Hối hận?”

“Coi như là vậy, dù sao con hát kia vẫn là người như vậy thiện lương, coi như ái sinh hận, vì thế vào lúc thấy tâm ái chết ngay trước mắt, chính mình không đành lòng...dù sao, kẻ đó vẫn là kẻ khiến hân dù chết cũng cam a!”

“Thật giả...như vậy, sau đó?”

“Sau đó...huyết nhục con hát kia làm thức tỉnh sát thủ, gã đã hiểu thế nào là ái, khi hiểu rõ thì cái gì cũng không kịp, sau đó sát thủ thất tâm điên loạn, tàn sát, những người có mặt hôm đó, không một ai sống sót, trên giang hồ các đại môn phái lần đầu tiên lập lệnh truy sát, mà sát thủ kia từ chuyện này mai danh ẩn tích, Dạ Kiêu cũng vì vậy liên lụy, hạ lệnh trục xuất sát thủ kia...”

“Nga...sau đó có đúng hay không muốn nói với ta, người là con hát kia?” Bắc Sát thiêu mi.

“Người muốn ta chết?” Ta nhíu mày “Bất quá ta nhận thức hần.”

“Được rồi, ta nói, lão nhân người không phải theo ta nói về sát thủ kia kiêu ngạo tự phụ cuối cùng tự dẫn đến tử lộ? Thế nào hôm nay lại nói cổ sự này?”

“Không khác?” Ta nghi hoặc nhìn Bắc Sát “Hay bởi vì quá kiêu ngạo quá tự phụ mới khiến người kia luyện thượng chính mình, mới có thể khiến người kia ngoan ái, mới có thể gặp nhiều như vậy cừu gia, mới có thể nhượng tất cả sự tình không thể văn hồi...”

“Nga...được rồi, thì ra là vậy, thế nhưng người muốn dùng sự tình này giáo huấn ta, không nghĩ sự tình này có một điểm ngu ngốc?”

“Nói như thế nào?”

“Cổ sự này không có danh tự, ai sẽ tin? Ta một đêm tra qua đương án căn bản không có người như vậy.”

“Đó là bởi vì hần bị trục xuất khỏi tổ chức được hay không? Đương nhiên đương án là do Dạ Kiêu thể hiện thành ý cùng các môn phái trên giang hồ.” Ta nói

Tử tiểu tử, cư nhiên không tin.

“Tốt lắm, người nói hần tên gì?” Bắc Sát truy vấn.

“Hần gọi...” Ta hơi ngần người, sau đó chậm rãi phun ra cái tên đã bị phủ đầy bụi : “...Tiểu Luân...”

“Tiểu Quan? Ha ha ha, người cũng không nghĩ một danh tự tốt, hần sẽ lừa được ta?” Bắc Sát vỗ vỗ vai ta, ha ha cười lớn.

“Thình thịch!” ta nghe thanh âm đầu mình đụng vào đất.

Tiểu Luân? Tiểu Quan? Người nay cư nhiên có thể liên tưởng đến cùng?

Người này trong đầu chứa vật gì?

....

Ta có điểm thất vọng.

Thất vọng, bởi vì cổ sự kia không ảnh hưởng gì đến Bắc Sát, hần như trước tại những khóm hoa trung du vô độ.

Hài tử bất khả giáo, làm nhiều như vậy vẫn không thể khiến hần...ta thật tuyệt vọng.

Ngay ta thất vọng, tổ chức cho ta một phong thư, muốn ta chuyển giao cho Bắc Sát.

Nhìn phong thư chữ viết thanh tú, loang lổ lệ ngân, còn có “Bắc Sát thân khải” bốn chữ nhỏ, phía dưới: “Dương Tiên Nhi” Ta nhìn không được thở dài một tiếng.

Hành động Dạ Kiêu như vậy bí ẩn, người trong giang hồ muốn liên hệ cũng rất phức tạp, Dương Tiên Nhi bất quá chỉ là một con hát, cư nhiên lại tìm được tổ chức, còn có thể giao phong thư...này...ít nhất...nói rõ hai điểm: Một, năng lực Dương Tiên Nhi không thể khinh thường. Hai: thâm tình Dương Tiên Nhi, không thể bỏ qua.

Ta dùng công cụ đặc thù hủy phong thư, đã thấy bên trên giấy Tuyên Thành, một tiểu khúc không nhiều chữ.

“Lân kê khiêu, xúc chúc điệu, thanh đăng nhất câu gối đêm hàn. Thanh nguyệt rọi nhân tâm, gió tây thổi qua người, thân cô quạnh, chạnh lòng khinh, bên ôn, bên lạnh.”

Kéo dài tình ý, lộ ra theo giấy Tuyên Thành mỏng, nhưng người xem không nhìn được buồn bã.

Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời, nguyên lai đã vào mùa thu.

Nghĩ đến người đứng giữa bách hoa từng cười đến hân hoan, cho dù điều này không đáng với hắn.

Chỉ là, nghĩ đến người kia – thiên hạ đại ngộ khi biết sự thật, chỉ sợ làm thêm một việc tàn khốc, cùng một người như nhau cùng ôm ấp ước mơ và chờ đợi, đến khi biết rõ con người thật sự, e rằng chỉ còn oán hận và tuyệt vọng....

Ta đột nhiên cảm giác lo lắng, có phải chuyện quá khứ, sẽ phát sinh lần nữa....

Hay là, ta nên làm cái gì ngăn cản, bởi vì....

Bởi vì ta không đành lòng một lần nữa, nhìn một điệu nhân, bị một tên hỗn đản, hóa thành ngọc vẫn hương tiêu.

8. Chương 8

Ta cầm thư giao cho Bắc Sát, hắn phiêu mắt: “Người xử lý giúp ta.”

“Thật sự phiền phức.” Ta nghe hắn nhỏ giọng xoay người.

“Ta nghĩ người tốt nhất trở về tìm hắn, sau, thương hắn” Ta rất chăm chú nói.

Sớm biết thế sẽ không giao chuyển xa như vậy lấy lại tinh thần thu hồi phong thư, ta thầm nghĩ trong lòng.

“Thương hắn? Người lại nghĩ vui đùa cái gì?” Bắc Sát mang vẻ mặt bất đắc dĩ: “Yêu một con hát?”

“Nga...” Bắc Sát đột nhiên lộ biểu tình bình tĩnh: “Người thích con hát kia, có đúng hay không? Khó trách người lưu ý hắn? Con hát thấp hèn phối cùng con hát thấp hèn, thật là tuyệt phối!”

“Không ai thấp hèn cả.” Ta quát, lời nói Bắc Sát nhượng chuyện cũ trong ta dấy lên.

“Không hạ tiện? Tốt lắm, nhượng ta xem hình dạng không hạ tiện của người.” Bắc Sát như trước cười, tiến lên, thân thủ văng hạ thân ta tìm kiếm.

Ta cả kinh, rút lui ly khai, tránh khỏi tay hắn.

“Trốn? Ta xem người có thể trốn được bao lâu!” Bắc Sát nở nụ cười, biểu tình mừng rỡ, nhìn ta, tựa như miêu dõi theo dõi con chuột.

Bắc Sát theo hướng ta vọt tới, ta cũng nhanh trốn ra phía sau.

“Thế nào, chạy trốn?” Bắc Sát nở nụ cười “Trầm thúc, người không phải đồ đệ tiện? Tham tài sợ chết? Lại a, hầu hạ gia ta, đại gia sẽ thưởng cho người một nghìn hai”

Ta nhú mày, ngực không cam lòng, chân không ngừng.

“Mặt nhăn cái gì? Bất mãn?” Bắc Sát cũng nhú mày, “Ta nói cho người, Tiên Nhi cái loại tuyệt sắc ta bắt quá cũng cho hắn năm trăm lượng mà thôi, người còn bất mãn cái gì?”

Buôn bán? Bắc Sát nói đến lòng ta cả kinh, Dương Tiên Nhi một thân thâm tình mà với hắn chỉ coi như buôn bán?

Ta không nhẫn nại nữa, ngừng cước, sau đó xoay người về phía trước ngã vào lòng Bắc Sát.

“Nga? Một chút như thế liền nhiệt tình...” Bắc Sát trêu đùa, lời còn chưa dứt, thân thể đã cứng ngắc.

Một thanh chủy thủ nhỏ cắm trước ngực hắn, sâu tận tới chuôi.

Ta cầm thủy chủ, lui về phía sau

Bắc Sát vẻ mặt bất khả tự nghị (khó tin) “Người....người mà giết được ta?”

“Ta nói rồi...”Ta l*m l*m vết máu trên chủy thủ, đã lâu a, trong lòng ta thầm nói.

“Với thân thủ cùng niên kỷ của người mà nói, xác thực là hảo quá phận” ta nói: “...Nhưng mà, ta dù sao so với người cũng nhiều hơn như vậy tuổi.”

“Vì sao?” Bắc Sát chậm rãi quỳ rạp trên đất, huyết không thể không chế theo vết thương tuôn ra.

“Bởi vì người thật sự giống ta đã từng muốn giết người kia...” Ta trả lời: “Mà Dương Tiên Nhi, thật sự rất giống hắn...ta không muốn nhượng sự tình trong quá khứ tái xảy ra...”

Bắc Sát rút cuộc ngã trên mặt đất, chết không nhắm mắt.

Ta tiến lên phía trước, trở mình đem mặt hắn hướng về phía trên, vạch y phục và đồ dùng hằng ngày, sau đó dùng chủy thủ xé ngực hắn, cắt đoạn xương trước ngực, đem khóa ám áp không còn nhịp đập – trái tim đi ra.

Ta một đao chặt đứt huyết quản phía trên trái tim. Vì một lòng, muốn nó không sút mẻ.

Lấy một viên huyết ngưng hương bóp nát, thượng lên trái tim, nhìn trái tim từ từ ngưng máu, từ từ kết tinh thành một hồng bảo thạch, trái tim này từ từ biến ngạnh, cuối cùng biến thành một viên mỹ lệ, tản ra hương vị tiên huyết mới mẻ – hồng sắc bảo thạch.

Tiện tay đổ một ít hóa thi phấn trên thi thể Bắc Sát, ta cầm trái tim không quay đầu lại rời đi

Nhật dạ kiêu tình (thần tốc)

Lúc gõ cửa Vọng Nguyệt tiểu các, nhìn Dương Tiên Nhi gầy đi không khỏi trong lòng căng thẳng.

“Bắc Sát hắn...Làm sao vậy...” Nhìn chỉ có một mình ta, thanh âm Dương Tiên Nhi không khỏi run lên.

“Đã chết.” Ta nói, thân thủ đỡ lấy hắn đã sắp ngã ngửa.

“Bị cừu gia giết chết...ta cùng hắn đều sơ suất..bất quá ta đã vì hắn báo thù” Ta quay sang cùng Tiên Nhi biểu tình bi thương “Nén bi thương...”

“Thật không...” Dương Tiên Nhi thì thào thuyết “Ta đây cũng không tắt sống...” lời còn chưa dứt, Dương Tiên Nhi tiện tay lấy bình hoa hung hăng đập xuống đất, sau đó nhật lên mảnh nhỏ hội rạch tay.

“Ai nói?” Ta chết trụ hành động của hắn, đứa ngốc, cư nhiên làm hại bản thân mình, tội gì?

“Bắc Sát hắn có chuyện muốn ta chuyển cáo, người hãy nghe ta nói rồi tự xác cũng không muộn!” Ta ghé vào tai hắn hô to, cuối cùng cũng khiến hắn đặt mảnh vỡ trong tay xuống.

“Bắc Sát, muốn ta đem cái này cho người...” Ta cẩn cẩn dục dục thả tay hắn, từ trong bao y phục lấy ra một hạp tử, đặt vào tay hắn.

Nhìn ngón tay Dương Tiên Nhi khẽ run chậm rãi mở, sau đó biểu tình trên mặt lộ ra.

“Đó là tâm hắn” ta nói: “Ta dùng huyết ngưng hương xử lý qua, suốt năm không đổi, vẫn duy trì trạng thái ban đầu.”

“Hắn muốn ta giao cái này cho người, hắn nói tâm người giao cho hắn, hắn không thể nào trả lại, vì thế hắn dùng chính tâm mình bồi thường.”

“Hắn nói hãy hảo hảo sống, muốn làm cái gì thì làm cái đó, có thể có nhiều hạnh phúc thì hạnh phúc, không nên thương tổn chính mình, không nên vì hắn khổ sở, vì thật không đáng, vì chỉ có người vui sướng, hạnh phúc hắn tại cửu tuyền mới an tâm, nếu như người vì hắn mà thương đến chính mình, hắn chết thực không nhắm mắt”

Ta nói kỳ thực là lòng ta muốn nói với hắn, nhưng dùng danh nghĩa Bắc Sát.

Dương Tiên Nhi ngơ ngác nhìn ta một lát, cuối cùng mở miệng

“Người...gạt ta..” Một giọt nước mắt theo hai má Dương Tiên Nhi tuông ra, “Người gạt ta, hắn sẽ không nói những lời như vậy, hắn hận không thể đem toàn bộ người trong thiên hạ vì hắn tự tử, hắn sẽ không nói những lời như vậy...”

Ta có chút ngẩn người...ta không biết tâm tư Dương Tiên Nhi như vậy tử tử.

“Ân” Ta gật đầu: “Ta lừa ngươi, thế nhưng ngươi không phải cũng tự mình gạt mình?”

“Cái gì?” Dương Tiên Nhi hai mắt đăm đăm lệ ngẩng đầu, nhìn về phía ta.

“Người gạt chính mình, gạt chính mình tin tưởng hắn đã cho ngươi hư tình giả ý này?” ta nói, “Đáng giá? ”

“Không đáng sao?” Dương Tiên Nhi thì thầm nói.

“ ...Ta cẩn thận tìm...tại ngực hắn, không có chu sa chí (nốt ruồi)...” ta trầm ngâm chốc lát, mở miệng nói

“ ...Ta biết, thì sao?”Dương Tiên Nhi có chút buồn bực.

“Tướng mạo hắn, đã định trước bạc tình quả ý phụ lòng lang” ta nói “Trước đây ta nhận thức một người, lớn lên tướng mạo cũng là loại này, năm đó, có một người tự xưng là đồ đệ Thái Thượng lão quân đời thứ bốn trăm tám mươi một giúp hắn xem tướng, cho hắn cái kết luận này....thế nhưng, trước ngực hắn có một vết chu sa chí...”

“...Còn nói rõ, ngực hắn, chung quy cuối cùng vẫn dùng cả cuộc đời để lo lắng một người...thế nhưng Bắc Sát ngực lại không có...hắn cả đời này, bất quả là một người bạc tình lãng tử.”

Ta lấy tay Dương Tiên Nhi nâng lên quả tim, chậm rãi ngắm.

“Loại này bạc tình lãng tử, chết sớm thật là tốt, đỡ phải làm tai họa cho nhân gian.”

“Người...” Dương Tiên Nhi nhìn khóa tâm trong tay, muốn nói lại thôi

“Hắn thật sự ái ngươi” Ta xem Dương Tiên Nhi, rốt cục chính mình nhìn không được nói dối.

“Tuy rằng trái tim này do ta tự làm chủ trát xuống, thế nhưng Bắc Sát, lúc cuối cùng của hắn, đã gọi tên ngươi ”

“Thật...sao...?” Dương Tiên Nhi thì thào nói, thân thủ cầm chặt khóa tâm.

“Như vậy là kết cục tốt nhất, không phải sao?” ta nở nụ cười “Cái này bạc tình thời khắc cuối cùng, trong lòng hoàn toàn có ngươi, coi như là đều tốt nhất trong một đời không phải sao? ”

“Nếu như cứ tiếp tục nữa, các ngươi lúc đó sẽ chỉ là cho nhau thương tổn, cho đến ngọc thạch câu phần”

“Nhân sinh ngươi còn rất dài, không nên để đoạn duyên phận ngắn này, mai táng mong muốn chính mình.”

“Hảo hảo sống, sẽ có người chân chính quý trọng ngươi xuất hiện.”

Ta xoa xoa đầu Dương Tiên Nhi, dọc theo nơi đến chậm rãi rời đi.

“Chờ một chút....” Dương Tiên Nhi đột nhiên bỏ nhào, từ phía sau ôm lấy ta “Tiên sinh, nhượng ta dựa vào ngươi, khóc một hồi, cũng không thể được...”

“Không thể.” ta đem lưng tách khỏi tay hắn.

“Ta không phải cái kia, người cho ngươi dựa vào khóc.” Ta nói, tiếp tục bước đi “Nếu như nói rằng khóc làm người kiên cường, thì chính là tại một nơi khóc lặng mới có hiệu.”

“Kiên cường lên, sau đó tìm một người thật sự xứng đáng được ngươi yêu, đến lúc đó, ngươi muốn khóc thế nào thì khóc thế đó.”

Ta đẩy môn Vọng Nguyệt tiểu các, ngẩng đầu, màn đêm phủ khắp một ánh trăng sáng đến dọa người, thật chói mắt.

Ta quay đầu lại, thấy Dương Tiên Nhi, vì vậy ta chỉ chỉ lên trời.

“Có nó cùng người” ta nói “Người cũng không tịch mịch.”

Đúng rồi, chủ nhân Vọng Nguyệt tiểu các này, cũng chỉ có này mới xứng đôi cùng hân, người phạm trần thế tục, làm sao có thể sánh với nơi thánh địa này?

Ta nở nụ cười, sau đó xem đến khoe miệng Dương Tiên Nhi hơi cong

Kinh vi thiên nhân !

Ta hơi đại ra một chút, rốt cuộc trở về thần thái, vừa chấp tay: “Cáo từ”

“Tiên sinh, đa tạ” Dương Tiên Nhi gật đầu.

“ Không cần tạ ơn” Ta nở nụ cười, xoay người ly khai

Ta ước chế không được nở nụ cười, tại ngực có chút đau nhức, nhưng mà ta vẫn vui vẻ không thể nhẫn xuống.

Kết cục so với lần trước thật bất đồng, thật tốt!

Kết cuộc lần này, đúng là thật tốt!

9. Chương 9

Chạy nhanh ra ngoại thành dọc theo thủy biên từ trong người lấy ra một bình nhỏ bạch ngọc

Rốt cục, đã tới lúc dùng nó..

Đem bột cho vào tay sau đó trát đều lên mặt, từ trong tay áo lấy ra một vải bố, thấm nước, cẩn thận lau đi.

Mặt nước gợn sóng đôi chút sau lại phẳng như cũ, ánh trăng đêm nay chiếu thẳng như một mặt gương, ta, tại nơi tan hết gợn sóng, thấy rõ người kia, trời đã định trước, tướng mạo bạc tình quả ý phụ lòng lang.

Trước kia, nhất định sẽ bối đủ tám đời những người đã lâu không gặp, mà cướp lấy, một vật gì đó lướt qua khoe mắt, ánh mắt ấy đủ sáng nhưng không tái kiêu ngạo, mũi như trước cao ngất, nhưng môi chung quy không hề vô tình...

“Đã lâu không gặp, hỗn đản.” ta quay về phía ảnh bắt chuyện “Hình như thuận mắt hơn một điểm.”

Sau đó, ta đem mặt nước lần nữa khơi sóng, đứng dậy, quay về phía cách đó không xa hô: “Nếu đã tới, vì sao không ra? ”

“Ha hã.. tuy rằng ta chờ đợi ngày này hơn mười năm, thế nhưng đã quấy rầy mỹ nhân lâm thủy chiếu ảnh, đúng là có lỗi a” một thân ảnh cao lớn từ bóng đem đi ra.

“Chủ thượng” ta hướng người nọ cúi đầu.

“Ha hã...ta chỉ biết người sẽ không nhịn được mà giết hân” chủ thượng tối nay khó kiềm được hài lòng.

“Nga?” ta hơi nhú mày.

“Bởi vì hân thật sự giống người năm đó, không phải sao?” Chủ thượng nở nụ cười “Cái kia người vẫn muốn giết người?”

“...Đúng vậy...” ta cúi đầu, thở dài một tiếng, đánh mạnh tay lên ngực “...Nếu thời gian có thể quay lại, ta sẽ là người đầu tiên giết, hay...”

Khỏa chu sa chí trên ngực ta, chỉ dùng tiên huyết nhuộm thành.

Phương Hoa – người suốt đời không muốn ta lo lắng, người dùng huyết nhuộm thành chu sa chí trong ta

Tuyệt đại Phương Hoa, vì ta một tên hỗn đản, mà hương tiêu ngọc vẫn...

Đương nhiên ta điên cuồng, cũng bắt quá giang co một đêm, ngày thứ hai, ta mang theo vết thương đầy mình, được lão bản gánh hát cứu.

Ta nghĩ muốn giết chết chính mình, giết chết hỗn đản hại chết Phương Hoa, thế nhưng lão bản gánh hát lại lần nữa ngăn trở ta.

“Người là hần liễu mạng cứu, người muốn mạng của hần tặng sao?”

Ngày nào đó, ta rút cục ẩn khẩu khí đó trong lòng, hướng lão bản gánh hát nói về chuyện tình, lão bản lạnh lùng trả lời.

Ta ngây dại, sau đó ta biết chung quy không có thể năng đền mạng cho Phương Hoa, thế nhưng, ta quyết định, ta nhất định phải làm cái gì cho Phương Hoa.

Một tháng sau khỏi thương, ta bắt đầu học hí, ba tháng sau lên đài, khúc [mẫu đơn đình], tươi đẹp kinh sợ tứ phía, ta cũng song song ngạc nhiên vì thiên chất trời cho của mình.

Một đoạn ngày này, không thể nói hài lòng, nhưng cũng bình tĩnh, chỉ là, ta sợ bị người giang hồ phát hiện cùng người bị truy sát giống nhau, vì vậy bắt đầu tiếp tục dây dưa.

Ta tự nhiên không có khả năng tự nhận thân phận mình, võ công tổn hại hơn phân nửa, ta không có cách vừa đi vừa trị, vì vậy chỉ có thể ở lại gánh hát,...nhưng mà mặc kệ thế nào ta vẫn phải sống sót, ta không thể cô phụ thâm tình Phương Hoa, ta nói ta chỉ là một con hát bình thường, bọn họ nói ta dễ tiện ta cũng chỉ như con hát khác yên lặng chịu đựng, bọn họ buộc ta làm chuyện d*m loạn ta cũng như những con hát khác ngoan ngoãn mà làm...ta nghĩ mục đích để người giang hồ sau này không phải vì vậy ép hỏi thân phận ta, thuận tiện chỉ muốn thưởng ngoạn ta...

“Ha ha, thật sự là con hát thấp hèn...” bọn họ cười nhạo ta.

Ta bắt đầu rơi lệ, bởi vì cuối cùng ta cũng đã hiểu được tâm tình Phương Hoa

Chỉ bắt quá là lời những nhân sĩ giang hồ xa lạ nói, ta đã từng cuồng ngạo đã từng càn quấy đã từng tự phụ, cũng đã nghĩ không thể chịu được...

Nhưng với Phương Hoa, ta là người tối quan trọng, mà ta cũng dùng từng lời nói này đối với y...

Y như vậy kiêu ngạo...ta nên thương y sâu đậm?

Ta rơi lệ, Phương Hoa, xin lỗi...Nếu người muốn cho ta biết tâm tình người từng trải, ta nghĩ ta đã bắt đầu chậm rãi hiểu chuyện...nếu người muốn cho ta như vậy chuộc tội...ta tiếp thu, không hề câu oán hận...

Sau lại ta bị chủ thượng tìm được, lúc ấy, ta đã cho ta không chống đỡ nữa...

Chủ thượng triệt để trị thương, tiếp chủ thượng muốn ta kể tục sát thủ cho hần, dùng thân phận người mới...dù sao, sát nhân chuyện tình, không ai so với ta có thiên phú.

Ta cự tuyệt, ta nói nhân sinh này là dùng để chuộc tội, ta không muốn giết người nữa.

Nhưng mà, ngay lúc đó, tính mệnh ta lại nằm trong tay chủ thượng, ngoại trừ chủ thượng không ai có đủ năng lực bảo trụ ta – con chuột qua đường bị thiên hạ hào kiệt truy lùng.

Vì chủ thượng khuyên bảo không được, hần chính là bức ta phát ngôn thệ.

“Nếu ta đời này tái giết một người, ta sẽ vì chủ thượng cống hiến sức lực, thẳng đến ngày ta không thể cầm được kiếm.”

Sau đó, chủ thượng cho ta một lọ dịch dung, còn có một lọ khác giải dịch dung.

Sau đó, ta thành người phụ trách sát thủ, mãi cho đến cuối cùng, chính Bắc Sát...phá ngôn thệ.

Ta có lý do hoài nghi, chủ thượng an bài ta làm người phụ trách Bắc Sát, cùng lá thư này, cũng là do chủ thượng cố ý muốn ta chuyển giao...

Quả nhiên, đem sinh mệnh giao cho người khác, là một việc không sáng suốt như thế nào!

“Ngôn thệ của người đã bị phá, người nên cống hiến sức lực cho ta a!” chủ thượng nói.

“Đó là đương nhiên” ta cười nói “Tội đã chuộc lại, ta vì cái gì lo lắng?”

Đúng a, ta đã chuộc tội, ta tại thời gian ấy hồi tưởng lại lần nữa, đem tất cả cải biến.

Ta cùng Bắc Sát gặp nhau là cũng loại người, thế nhưng phát sinh tất cả, đều là thiên ý.

Bắc Sát gặp Dương Tiên Nhi, Dương Tiên Nhi ái thượng tên hỗn đản này...nhưng ta nghĩ đều là định trước.

Trời xanh cho ta cơ hội, nhưng ta chuộc lại tội phạm phải.

Tương tự sự tình lần nữa phát sinh, kết cục điều không phải ngọc vẫn hương tiêu.

Về phần khối ngoan thạch, như vậy nát, trái lại đối với người nào đó thật hảo.

Ta âm thầm nở nụ cười, cảm giác thoải mái.

“Thiên hạ lương thần mỹ cảnh, thường tâm nhạc sự, tứ giả nan tịch”

Phương Hoa, ta còn nhớ rõ ngươi nói...

Hôm nay, cuối cùng ta đã hiểu...

Hiện tại ta đã không còn là tên hỗn đản lúc đó, thế nhưng, này trần thế, cũng không còn ngươi nữa...

Phương Hoa, hôm nay lòng từ lâu không còn là gian ngoan bất hóa nữa, Phương Hoa, hôm nay lòng thực sự chỉ có ngươi...

Phương Hoa, đây là người cầu thiên ý cho ta...nhưng ta có thể chuộc lỗi, lúc sự tình lần nữa diễn ra...như ngày đó, người dùng sinh mệnh, nhưng ta tỉnh ngộ...

Phương Hoa, ta yêu ngươi...ta chẳng bao giờ đối người biết, ta biết, người một mực chờ...xin lỗi...

Phương Hoa, ta thương ngươi như vậy sâu, người có đúng hay không vẫn sẽ tha thứ cho ta?

...cảm tạ...

... ..

Chủ thượng vươn tay, hướng ta một thanh bạc kiếm không vỏ không chuôi.

Ta cười ác đã từng dùng vải thô làm chuôi kiếm.

“Thật tốt, lão bằng hữu vẫn khỏe?” ta lấy tay nhẹ nhàng vung ra một đường kiếm, tiếng như long ngâm, tại trong đêm truyền mở.

“Hoan nghênh trở về, Tiểu Luân.” chủ thượng vừa cười vừa nói.

Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, quay đầu hướng chủ thượng nói: “Ta muốn đổi tên, cũng không thể được?”

Tiểu Luân, Tiểu Quan...tên này nên sửa.

“Tự nhiên có thể, Tiểu Luân đã chết mười năm trước, sẽ không tái hiện giang hồ” Chủ thượng gạt đầu “Như vậy ngươi muốn đổi tên gì?”

“Này...” ta trầm ngâm chốc lát, lấy tay vung kiếm khắc lên mặt đất, một bên khắc bên nói

“Ngươi xem, gọi...Tịch...Tử...thế nào?”

Không cần quay đầu lại, ta có thể thấy được thần sắc tối đen của ngài, bởi vì đang dùng thanh âm run rẩy nói: “Hí...Tử...”

“Không sai!” ta cầm kiếm trở về.

“Ta vừa cẩn thận suy nghĩ, nguyên lai tại khắc Phương Hoa chết, ta đã hóa thành con hát” ta cười nói “Con hát vô tình”

Diễn đủ loại vai, bất luận con hát kia lớn lên rất giống Tiểu Luân hay người phụ trách gọi là Trầm thúc đệ tiện cũng đều như nhau – vô tình, đơn giản là, tình ta sở hữu đều nằm tại khóa chu sa chí kia.

Nếu như thế, vì sao không thăng thần, bảo con hát không được sao?

“Chủ thượng, Tịch Tử cáo từ” ta hướng chủ thượng hạ thấp người, sau đó xoay người, đáp ánh trắng nhỏ vụn trên đất, nhanh chóng ly khai.

“Ngày mai, bảo tân phụ trách đến Túy Đường lâu, tìm một lão hí tử là được.”

Ta bước chân càng nhẹ nhàng, mơ hồ, từ trong miệng phát ra tiếng ca không rõ.

“Tiếng chim Đổ quỳên phủ khắp núi xanh, lau trắng trong gió phiêu tựa hư nhuyễn. Hương xuân a, hoa mẫu đơn dù hảo, nhưng như thế nào lại về trước xuân! Song nhi yến oanh a! nhàn cư bên nhau, khắp khắp ngữ yến lưu truyền, vang vang khúc hát hoàng oanh..”

“Xem ra cũng chẳng thể khiến người lưu luyến, ngồi chờ tại Thập Nhị đình thật phí uổng, chi bằng quay về nơi đã từng kia....”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hi-tu>